

taktfast klapping, og hele veien denne rolig gyngende rytmen og de stadige repetisjonene, som om musikken reflekterer kamelens duvende gange.

KANSKJE VIL NOEN lyttere ønske seg såkalt fornying, og «Emmaar» har noen nye grep. For vel er Joshua Tree et ørkenområde, men selv Tinariwen blir påvirket av omgivelsene. Åpningslåten «Toumast Tinja» åpnet med slidegitar og tekstlesing av amerikanske Saul Williams før ørkenbandet overtar med sin flerstemte sang og livlige elgitarer. Det er et viss americana-panreg ved «Emmaar» som trolig skyldes påvirkning fra Red Hot Chili Peppers Josh Klinghoffer og Nashville-mannen Fats Kaplin som begge har bidratt til prosjektet.

MEN TINARIWEN og hovedvokalist Ibrahim Ag Alhabibs er likevel fullt og helt selv. «Imidiwan Ahi Sigdim» og «Tahalamot» er så klassisk Tinariwen som mulig, sistnevnte med tydelig preg av såkalt ørkenblues. Andre låter er noe raskere, som «Timadrit In Sahara». Nærmest et brudd er bandet i den raske «Imdiwanin Ahi Tifhamam» der de låner friskt av amerikansk country og smelter Fats Kaplins fele sammen med sin egen tradisjon. Det hele avsluttes med to inderlige sanger. Tinariwen synger alltid på tuaregenes eget språk, tamasheq. Og selv uten å forstå et ord er det lett å merke at det ligger en stemning over både «Emajer» og «Aghregh Medin» som mer enn antyder at de handler om lengsel. Kanskje dreier det seg om en gang å komme hjem til et Sahara der tuaregene kan leve fredelig og fritt, uansett hvilke lands grenser de måtte bevege seg innenfor. OLAV GORSETH

Dakar, Senegal, for å samle ressurser til
FOTO: FINBARR O'REILLY, REUTERS

Klingende arkitektur

Kåre Nordstoga er guide gjennom Bachs orgelverk

DE SISTE ÅRENE før Bach døde, betalte han forleggeren Johann Georg Schübler for å trykke to verk. Et av dem var «Seks koraller av forskjellig art som skal spilles på et orgel med to klavaturer og pedal». Den nye utgivelsen i Kåre Nordstogas Bach-serie på Lawo starter med disse såkalte Schübler-koralene. Opptaket er gjort i St. Martinikerk i Groningen på et orgel bygget i 1692, et ærverdig barokkinstrument med en klanglig rikdom og fleksibilitet som Nordstoga utnytter med stor effekt både i Schübler-koralene og i to andre sene Bach-verk.

Schübler-koralene bygger på kantatesatser fra Bachs første år i Leipzig. Sent i livet har han tatt dem opp igjen og bearbejdet dem for orgel. Han har flyttet dem på stemmene, endret klangmønstrene og har skapt versjoner som bærer spor av de eldre kantatene, men likevel markerer noe nytt og annerledes. Etter Schübler-koralene følger Leipzig-koralene, en tilsvarende samling orgelarrangementer skrevet rett før Bachs død. Det siste verket i Lawo-utgivelsen er fem variasjoner over en av Martin Luthers salmer. Bach skrev dem i 1747 for å bli opptatt i «De musikalske viten-

KLASSISK

Kåre Nordstoga, orgel

«Bach»
Lawo

123456

skapers selskap». Det er snakk om kanoniske variasjoner der identiske melodilinjer følger etter hverandre, forskjøvet og regulert etter alle den strenge kontrapunktiske kunstens regler. Sprenglærd musikk. Men også vakker musikk.

Nordstoga guider oss sikkert og overbevisende gjennom disse verkene. Han fargelegger koralarrangementene med elegante – og av og til overraskende – instrumentering. Han tegner opp de kontrapunktiske konstruksjonene med sikker hånd. Og skaper klingende arkitektur – vakert, storslått og imponerende som korskirken i Groningen.

PETER LARSEN

Sjangerschizofrene toner

Helheten forsvinner på Bly de Blyants fascinerende sjangerreise.

«HINDSIGHT BIAS» er Bly de Blyants andre album, utgitt knapt et år etter debuten «ABC». Trommeslager Øyvind Skarbø får igjen selskap av multiinstrumentalisten Shahzad Ismally fra Brooklyn og gitarist Hilmar Jensson fra Island. Og selv om musikken primært har sitt utspring i jazz og improvisasjon, er Bly de Blyant et band som ikke fornekter seg når det kommer til inspirasjon. I en musikkbransje som ofte dyrker en slags trofasthet til sjangeren, er det friskt å høre musikere som så til de grader omfavner mer enn én disiplin. Platen utfolder seg som en eklektisk sjangerreise fra jazz til postrock via banjofolk og disko. Forsøk på å definere én stemning som «Hindsight Bias» fremkaller, blir dermed nærmest umulig.

På åpningslåten «Jiddu» er det postrocken som regjerer, hvor det så bærer videre til improvisasjonsbaserte «Westkreuz», en overraskende humorfylt jazzlåt. Og det er her det nesten blir absurd, når låten «Laura» dukker opp – en seig diskolåt som jeg vet at mange av byens DJs lett kunne ha hatt i platebagen sin. «Michael Jackson Pollock» tar oss derimot i retning legendariske

JAZZ

Bly de Blyant

«Hindsight Bias»
Hubro

123456

Can og deres eksperimentelle krautrock. Det hele avsluttes med låten «The Eighteen Irascibles», et nydelig stykke instrumentalt folk som virkelig skiller seg ut fra resten av materialet.

Spørsmålet er om det blir for mye, og jeg heller litt mot at svaret på det er ja. Det er noen virkelig fine stykker musikk her, men satt sammen blir det en relativt hektisk miks som gjør det vanskelig å miste seg helt i musikken. Å ha et grensoverskridende forhold til sjangre er spennende, men helhet og sammenheng er likevel ikke til å se bort fra.

ALISA LARSEN

Musikkansvarlig: KJETIL KOPREN ULLEBØ
kjetil.ullebo@bt.no

TO Å MERKE SEG

Paal Nilssen-Love Large Unit «First Blow»

Den første utgivelsen til Paal Nilssen-Love og hans unit starter med tre kakofoniske brak. Slik blir det gjerne når tolv unge musikere (elleve norske og én svensk) fra det skandinaviske improvisasjonsmiljøet samles i en gruppe. «First Blow», som består av to lange stykker, er utdrag fra debutkonserten på Molde Jazzfestival i fjor. Deres storbandfrijazz låter mektig også på plate, selv om deres musikk selvsagt bør oppleves live.

Rebekka Karijord «Music For Film and Theatre»

Det er ikke ofte «bruksmusikk» skrevet for film, teater- og danseforestillinger blir gitt ut på plate. Rebekka Karijord gjør noe med det og gir nå ut 15 stykker som er skrevet for ulike oppdragsgivere. Hun er innom ulike musikktyper som vals og kammermusikk, men hennes egne musikalske signatur er der hele tiden.

Jeg har holdt på med musikk i over ti år og har hatt mange homofile som har fulgt karrieren min. Jeg så på utviklingen i Russland og synes den var grusom

Bergensartisten Annie snakker om låten «Russian Kiss», hennes protest mot Putins anti-homolover.

FRA PLATEARKIVET

Webern Conducts Berg «Violin Concerto» Testament (1991)

Alban Bergs fiolinkonsert ble urfremført i Barcelona i april 1936, fire måneder etter Bergs uventede død. Den amerikanske fiolinisten Louis Krasner var solist. Anton Webern, Bergs venn og komponistkollega, skulle dirigere. Men han klarte det ikke, han brøt sammen, og dirigenten Hermann Scherchen som måtte steppe inn i siste liten, fikk så vidt reddet konserten i land. Historien om katastrofen i Barcelona er velkjent. Mindre kjent er fortsettelsen: Tre uker senere spilte Krasner og Webern verket i London sammen med BBCs symfoniorkester. Og denne gangen gikk alt knirkefritt. Knirkefritt er derimot ikke Krasners private opptak fra konserten. Men likevel: Gjennom et teppe av grå, knitrende støy brenner klangen av det nye, det annerledes. Slik hørtes et av modernismens vakreste verk ut da det var helt nytt.

PETER LARSEN